

ת"ד 3233/07/13 - מדינת ישראל, באמצעות תביעות תעבורה תל אביב נגד חיה מימון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

28 ינואר 2015

ת"ד 3233-07-13 מדינת ישראל נ' מימון
בפני כב' השופט רועי פרי

בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות תעבורה תל אביב

ע"י ב"כ עו"ד מיכל לוי

נגד

הנאשמת: חיה מימון

באמצעות ב"כ עו"ד אברהם ג'אן

הכרעת דין

1. הנאשמת עומדת לדין בגין עבירות של נהיגה בחוסר זהירות, גרימת נזק לאדם או רכוש,

אי שמירת מרחק, חבלה של ממש ואי מסירת פרטים - עבירות על תקנות 21(ג), 21(ב)(2), 49(א), 144(א)(3) לתקנות התעבורה ביחד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

2. למקרא כתב האישום עולה כי, בתאריך 3.2.13, בשעה 20:30 בערב, נהגה הנאשמת רכב פרטי בשדרות קוגל בחולון, מדרום לצפון והתקרבה לכניסה עם כיכר קוגל. הנאשמת נהגה בעקבות רכב פרטי מסוג הונדה שהיה נהוג ע"י פסקו פלדשטיין, יליד 1933 (**להלן: "ההונדה"**, **"הנהג המעורב"**).

הנאשמת נהגה בחוסר זהירות, כך נטען, לא נתנה תשומת לב מספקת לדרך, לא שמרה על רווח המאפשר לה לעצור רכבה בכל עת בכדי למנוע תאונה, התקרבה יתר על המידה להונדה ופגעה בו מאחור. כתוצאה מהתאונה נחבל הנהג המעורב חבלה של ממש בדמות שבר תלישה של זיז אחורי C6 ושבר ספינאלי בחוליה 7C.

בנוסף, נחבלה נוסעת שנסעה ברכב ההונדה וכלי הרכב ניזוקו.

הנאשמת לא מסרה לנהג המעורב או לנוסעת שעומו את שמה ומענה, מספר רישיון הנהיגה ומספר הרישוי של הרכב שבו נהגה, בעליו ומענו ולא הציגה רישיון רכב או תעודת ביטוח.

3. בישיבת ההקראה הודתה הנאשמת, מפי ב"כ, בנהיגה במקום ובזמן, בנסיעתה בעקבות רכב ההונדה כאמור, תוך שפגעה בו, חזית-אחור.

הנאשמת כפרה באחריותה לתאונה ובחבלות המתוארות בכתב האישום. הנאשמת טענה כי נהגה ברכב שכור, כך שלא היה ברשותה להציג למעורב רישיון רכב ותעודת ביטוח.

עם זאת, טענה כי מסרה למעורב את פרטיה האישיים, לרבות מספר טלפון - ע' 5.

יריעת המחלוקת

4. אין מחלוקת באשר לתאונה, דהיינו שהנאשמת נסעה אחרי רכבו של המעורב ופגעה בו מאחור.

מחלוקת הצדדים נסובה על אחריותה של הנאשמת לתאונה.

ההגנה חולקת באשר לחבלות שנגרמו למעורב ולנוסעת שישבה לצדו וכן באשר לנזק שנגרם לרכב.

ההגנה איננה חולקת שעפ"י התקנות הנאשמת לא מילאה את חובותיה (ראו ע' 41,

ש' 20-21), שכן נהגה ללא רישיון נהיגה, ללא רישיון רכב וללא תעודת ביטוח ובתוך כך לא הציגה מסמכים אלה בפני המעורב.

עם זאת, נטען כי תקנה 144(א)(3) לתקנות התעבורה, איננה מתקיימת בעניינו, שכן הנאשמת לא ידעה שהמעורב **נפגע** בתאונה.

פרשת התביעה

5. **מר פסקו פלדשטיין, הנהג המעורב**, העיד (ע' 20-21) כי הסיע את הגב' אנה קוזין ברכבו בליל האירוע. הגיעו לכיכר קוגל. עצר כי "התנועה קשה שם".

"עצרתי אחרי המעבר כי היה גל של מכוניות. אז קבלתי את המכה בחלק האחורי של האוטו. ירדתי מהאוטו... אבל קבענו באיזה צורה עם הנהגת, שנעצור אחרי הכיכר. ביציאה מהכיכר. אני ירדתי מהאוטו, גם הנהגת ירדה מהאוטו. לפני שהתחלתי לדבר, היא אמרה למה עצרת באמצע הכיכר, אז פה הבנתי שפה זה עניין של התחמקות. ביקשתי שנתחיל בהחלפת הנתונים. הפרטים. הגברת אמרה

שאין לה ניירות, שהאוטו לא שלה. והיא מאוד ממהרת מפני שיש לה תינוק והיא צריכה להאכיל אותו. אז אמרתי לה שאני מאוד מתחשב בה, כי ראיתי את התינוק באוטו... אבל הנוהל אומר שצריך להחליף פרטים. היא אמרה לי שהיא יכולה לתת לי מספר טלפון של הבעל שלה. כבר קרה לי לפני הרבה שנים, שמישהו גם כן נתן לי מספר טלפון, ונשארתי עם המספר.

כאשר ראיתי שהיא סירבה לתת לי ולא ירדתי מהבקשה שלי להחלפת פרטים, היא חזרה לרכב שלה וברחה במהירות מקסימלית. אז הספקתי בכל זאת לרשום את מספר הרכב. חזרתי לרכב שלי. היה לי כבר קשה להתיישב באוטו, בגלל הכאב בצוואר. לאט לאט כאשר הגעתי הביתה, באופן פרוגרסיבי התחילו כאבים, לא יכולתי להזיז את הראש וגם עכשיו קשה לי.... הגעתי לבית החולים תל השומר ואחרי מספר בדיקות מצאו שיש לי שבר באחת החוליות מספר 7 הוא כתב, באותו רגע גם נתן לי צווארון לבן".

העד מציין כי פנה למוסך לקבל הצעת מחיר.

סירב לקבל את הטלפון של בעלה של הנאשמת כי חש שמדובר בעניין של התחמקות, "לפי הנוהל צריך להחליף פרטים" - ע' 21, ש' 21.

6. העד השיב לשאלת הסנגור כי יתכן שהנאשמת שאלה אותו למצבו, אך ציין כי אינו זוכר.

העד אישר כי חש שזקוק לטיפול רפואי רק כעבור מספר ימים. טוען כי בעת האירוע היה נרגש ולא חשב על העניין הרפואי. הסנגור הטיח בעד שהיה מעורב במספר תאונות בעברו והעד לא זכר את הדברים - "אני אדם בן 82 והזכרון שלי בוגד בי, אבל זה יתכן" -

ע' 22, ש' 8-9.

העד שלל כי יש לו הסטוריה של כאבי גב בשל נפילות.

העד ציין כי לפני שנים חש כאבים בגב התחתון. "בגב תחתון יכול להיות אבל לא למעלה".

הסנגור שאל את העד אם ראה שהנאשמת בורחת מדוע לא התקשר למשטרה, והעד השיב: "לא חשבתי על זה. אני רוצה להוסיף גם שהנזק היה די חמור היא אמרה לי שיש לי שריטות על הטמבון והם ישנות".

עם זאת העד לא זכר מדוע פנה למשטרה רק כעבור יומיים.

העד עמד על גרסתו שהנאשמת לא רשמה לו דבר.

כשנשאל מדוע המתין 10 ימים לקבלת טיפול רפואי, השיב העד: "כי לא הרגשתי טוב. חשבתי שאולי זה יעבור, אבל הכאב באופן פוגרסיבי. אז החלטתי באופן סופי שאני חייב לטפל בעניין" - ע' 23, ש' 26-28.

העד מציין כי נגרם נזק לרכבו והא תוקן במוסך הראשי.

העד הכחיש כי נפל ונחבל לפני התאונה.

העד ציין בהגינותו כי אם היה משיג את הנאשמת בטלפון ומקבל ממנה את הפרטים הנכונים - **"אני חושב שלא הייתה לי סיבה לפנות למשטרה"** - ע' 24, ש' 29-30.

העד עמד על כך שחש בכאב מיד לאחר התאונה - ע' 25, ש' 12.

הסנגור הטיח בעד דברים מהודעתו, עם זאת ההודעה לא הוגשה בפני, כך שבית המשפט אינו יכול לעמוד על הסתירות המיוחסות לעד.

העד עמד על כך שפנסי הבלימה ברכבו עבדו בזמן התאונה.

העד הכחיש כי בלם בפתאומיות בכיכר. **"לא בפתאומיות. התחלתי להכנס לכיכר וראיתי בצד שמאל שבא גל חדש של רכבים, הייתי חייב לתת זכות קדימה, ואז אני עצרתי. לא באופן פתאומי"** - ע' 25, ש' 27-28.

7. **דר' אנטון וול**, אישר כי ערך את התעודה הרפואית בעניינו של הנהג המעורב (1/ת).

העד ציין כי שוחח עם הנפגע בבית"ח, התרשם ממצבו ובחן את בדיקת הסי.טי שנערכה לו.

יודגש כי התעודה התקבלה אך ביחס לחלק שערך העד, לאור התנגדות ההגנה, ובשים לב שחלק מהתעודה נערכה ע"י רופא אחר שלא הובא לעדות.

העד ציין כי כל רופא ערך את החלק שלו כאשר העד ערך את סיכום הבדיקה.

כשהפנה הסנגור את העד לעובדה שדר' פייכמן, הרופא האחר, כתב שבר תלישה בזיז אחורי בחוליה סי 6, ציין הרופא כי הטעות בספירת החוליות היתה אצל הרופא האחר.

(העד ציין שבר בחוליה סי 7).

הסנגור שאל את הרופא אם יוכל לשלול אם הממצא שהעלה בתעודה הוא הסטורי או קודם. הרופא השיב כי במקרה ספציפי זה אינו זוכר, אולם ללא צילום קודם של החולה לא ניתן לשלול את הטענה.

העד ציין כי בדר"כ בעקבות שבר שכזה הנפגע מרגיש חבלה, אולם אין טיפול רפואי פרט למנוחה וקביוע באמצעות צווארון. העד ציין כי הוא נירוכירוג במקצועו ועל כן עוסק הוא במחלות או חבלות ראש ועמוד השדרה. לגבי האפשרות שהמעורב כבר נחבל באותו מקום בעבר, השיב הרופא: **"אני לא יכול לשלול, אבל אם לא כתוב באמנזה, זה כנראה עבר בירור ואם זה לא כתוב זה נשלל"** - ע' 11, ש' 1-2.

מעיון ב-1/ת (מיום 13.2.13, המחלקה לרפואה דחופה, ביה"ח שיב"א) עולה כי האמנזה הסיעודית מעלה שלפני כ- 10 ימים הנפגע היה מעורב בתאונת דרכים, רכב נכנס בו מאחור. הגיע למיון עקב כאבים בצוואר

וראש, שולל חבלות ראש.

דר' וול מצוין, בין היתר, כי הנפגע "היה מעורב בתאונת דרכים (WHIPLASH) מאז התאונה התחיל להתלונן על כאבי צוואר וראש. יומיים אחרונים החמרה מבחינת כאבי צוואר".

"לאחר CT ראש וע"ש צווארי... שבר של זיז ספינאלי חוליה 7C. שינויים ניווניים בגובה C3-7. ללא תזוזה של החוליות. לסיכום: לא מועמד להתערבות נירוכירוגית. הומלץ צווארון...".

באשר לשינויים הניווניים, השיב העד לשאלת הסנגור: "שינויים ניווניים בדר"כ זה לא כתוצאה מהפגיעה. זה כתוצאה של גיל" - ע' 10, ש' 13.

8. **העדה אנה קוזין**, העידה כי נסעה לצדו של הנהג המעורב. בכיכר קוגל "היו שם הרבה מכוניות", על כן הנהג חיכה בכיכר.

"פתאום, אני שמעתי אחורה היה באוטו שלו בום, ואני הראש שלי הלך קדימה (מדגימה שהראש הולך קדימה ומחזיקה בידה את הצוואר מאחור), אחר כך הוא יוצא מהאוטו, פסקו, להסתכל מה קרה. אני ישבתי באוטו ולא ראיתי. אחר כך הוא נכנס לאוטו בשוק ואומר שקרה משהו עם האוטו, שהאישה הזו ברחה, היא לא רוצה לדבר איתי, אני לא מספיק לקחת פרטים, רק מתי שהיא נסעה הוא רשם את המספר של האוטו של הבחורה הזו" - ע' 17, ש' 3-9.

העדה ציינה כי סבלה מכאב ראש, ביקשו שתעשה בדיקת סי.טי אך לא עשתה, שכן היא פוחדת מהקרינה. נבדקה ע"י אורטופד.

לשאלת הסנגור שללה העדה כי הנהג המעורב בלם בלימת חירום. העדה אישרה כי מסרה הודעתה ביום 10.3.13.

הסנגור שאל את העדה אם הגישה תביעה לנזקי גוף והעדה השיבה כי היא לא מעוניינת בכסף ורק מחפשת את בריאותה.

הסנגור הטיח בעדה כי עפ"י התעודה הרפואית (ת/7) פנתה לקבלת טיפול רפואי אך ביום 2.4.13, אזי כיצד זה טענה בהודעתה במשטרה כי כשבועיים לאחר התאונה פנתה לקבל טיפול רפואי בפעם הראשונה, והעדה השיבה: "קודם הרגשתי לא טוב שקרה המקרה, לא הלכתי. אבל אחרי שהרגשתי לא טוב הלכתי לרופא. עד עכשיו אני לא מרגישה טוב מזה. באמת אני לא זוכרת" - ע' 18, ש' 20-21.

אציין כי גם ביחס לעדה זו, לא הוגשה בפני הודעתה, כך שבית המשפט אינו יכול להתרשם מהסתירה, במידה וקיימת.

הסנגור שאל את העדה האם זה נכון שהנאשמת נתנה לנהג המעורב הן את שמה ושם משפחתה והן את מספר הטלפון של בעלה והוא רשם זאת בטלפון שלו, העדה השיבה:

"אני חושבת שכן" - ע' 18, ש' 26-28.

9. הוגש בהסכמת הצדדים, סיכום הביקור שערכה דר' וסילביצקי, בעניינה של גב' אנה קוזין (ת/7).

העדה ביקרה ב- 2.4.13 אצל הרופאה, סיבת הפניה - תאונת דרכים מיום 3.3.13. "נחבלה בראש בתאונת דרכים, לא פנתה לעזרה, סבלה מכאבי ראש וצוואר".

באבחנה מציינת הרופאה: ROAD ACCIDENT. HEAD INJURY UNS

העדה הופנתה לאורטופד, נוירולוג ולצילום ע"ש צווארי.

הרופאה מציינת בכתב יד ע"ג התעודה הרפואית, כי הביקור היה חד פעמי, חודש לאחר התאונה, "הנ"ל לא מטופלת שלי יתר הביקורים אצל רופאים אחרים".

10. **בוחן התנועה רס"ב שלמה מזרחי**, העיד כי גבה את הודעת הנאשמת (ת/5). הסביר כי בתחילה מקריא את החשד, תוכן האזהרה עם היועצות בעורך דין, מדפיס את העמוד הראשון, מחתים את החשוד ולאחר מכן גובה את ההודעה - ע' 13.

ציין כי בעלה של הנאשמת הגיע עימה באחת הפעמים, עם התינוק. התקשר לזמן באמצעות הטלפון את הנאשמת.

הנאשמת שיתפה פעולה והתייצבה לחקירה.

העד ערך תרשים של מיקום התאונה ת/4, 3/ וביקר במקום ביום 7.4.13 (ת/2).

לשאלת הסנגור השיב העד כי בתאונות של אי מסירת פרטים המשטרה מתערבת - ע' 14, ש' 3-1.

יצא לזירה ביום 7.4.13. לא ערך הצבעה עם המעורבים, שכן עסקינן בתיק הצמדה.

העד מסר כי ביקש לראות נזק תאונתי וקיבל הצעת מחיר **"על נזקים בכלליות על החלק האחורי של רכב הונדה, רכב המעורב. זה מסמך שהיה בתיק החקירה... וזה אישור על הנזק מקורי של מוסך הפחחות לידור שהגיע לשם ביוזמתו"** - ע' 14, ש' 12-18.

העד אישר כי לא בדק את רכבו של המעורב. על המסמך שהוגש לו אין תאריך או חתימה.

העד ציין כי לאור העובדה שלא היתה מחלוקת לגבי התאונה לא זימן את המעורבים לזירה. **"שניהם נסעו בכיכר קוגל מכיוון דרום לכיוון צפון וזה כיוון הנסיעה של שני המעורבים היות ומדובר בחזית לאחור, אי שמירת מרחק כזו או אחרת, ובזה הסתיים שהותי במקום"** - ע' 15, ש' 14-17.

העד ציין כי שאל את המעורב בהודעתו אם אורות הבלימה שלו עבדו וענה שכן - ע' 16,

ש' 7-8. יחד עם זאת לא בדק כאמור את הרכב.

העד ציין כי ממה שהוא זוכר הנאשמת נתנה למעורב טלפון אחר ולא שלה כי היתה ללא טלפון והוא התקשר וכנראה לא היה לו קשר עימה ועל כן הגיע למשטרה ודיווח - ע' 16, ש' 3-1.

הסנגור הטיח בעד כי בשיחה בינו לבין בעלה של הנאשמת, אמר העד, שנראה שהמעורב "נוכל ורוצה להוציא כסף מחברת הביטוח", והעד השיב: **"אני לא זוכר את זה. בקשתי הערכת שמאי כי אני לא רופא. אני ראיתי שהוא נפגע קל, ואני לא זוכר להגיד זאת. אם הוא נפגע קשה אז הוא נפגע קשה"** - ע' 16, ש' 23-26.

הסנגור המשיך ושאל אם התקיימה שיחה בין העד לבעלה של הנאשמת בה אמר העד שהמעורב רוצה להוציא כסף, והעד השיב: **"יכול להיות שכן"** - ע' 16, ש' 28.

11. **העדה אתי שתיוי, בעלת מוסך לידור** (לשעבר), ערכה את הצעת המחיר **(6/ת)** בעניין רכבו של המעורב. עפ"י הצעת המחיר מדובר ביישור מכסה מטען מאחור, תיקון פח דופן אחורית והחלפת מגן אחורי. הצעת מחיר בסך ₪ 6084 כולל מע"מ. ההצעה הינה מטעם מוסך לידור, ללא תאריך או חתימה.

העדה אישרה כי ערכה את 6/ת ומדובר בכתב ידה.

העדה ציינה בחקירתה הנגדית כי הכשרתה בניהול, חשבונאות ולא מעבר.

איננה זוכרת מתי פנה אליה המעורב, אולם זוכרת אותו כלקוח שלה.

לא צילמה את הרכב. העדה ציינה שת/ 6 איננה חו"ד, כמו כן אינה יודעת ממה נגרם הנזק.

העדה נשאלה בחקירתה החוזרת על מה נתמכה עת נתנה את ההצעה, והעדה השיבה: **"כשבא אלי לקוח ואומר לי שמישהו או מישהי פגעה בי אני רוצה הצעת מחיר, השלב הבא אני יורדת ורואה את הרכב בפועל, ואז אני בעצם מעריכה את גובה הנזק. הערכה שלי לא על דעת עצמי, אלא עפ"י המחירים שאני בודקת מול הספק כשאני רואה מה החלקים שנפגעו והעבודה היא לפי העבודה שאנחנו לוקחים"** - ע' 20, ש' 2-6.

במעמד זה נכחו עובדים ומנהלי עבודה. מצינת כי היתה בעלים של המוסך 25 שנה.

פרשת ההגנה

12. בהודעתה במשטרה **(5/ת)** חתומה הנאשמת על החשד, לשון האזהרה וזכותה להיוועץ בעו"ד. הנאשמת מציינת כי אינה צריכה עו"ד ומתחייבת להציג בתוך חמישה ימים את הניירת של הרכב. ביום האירוע בשעה 20:30 לערך נהגה רכב שכור בכיכר קוגל ופגעה ברכב פרטי שנסע לפניה, שפתאום

עצר בכיכר עצירה מלאה. עצרו ליד תחנת "פז", "באנו לרכב שלו מאחורה, לראות מה קרה לו, ואני ראיתי שלא קרה לו כלום. שאלתי למצבו, ענה שהכל בסדר והוא רוצה לבדוק את הרכב שלו שוב פעם, הוא הלך לבדו...אמר שיש חושך שהוא לא רואה כלום ואמר לי בואי נחליף פרטים. הילד שלי בן 3 חודשים צרח ברכב והבת שלי בת שנתיים קראה לי להכנס...אמרתי לו אני נוסעת ברכב מושכר, תרשום את שמי ותרשום טלפון שלי, אני חושבת שהיה עליו מכשיר טלפון. וגם אמרתי לנוסעת שתרשום את מספר הרכב שלי. הוא אמר לי שהוא מרחם עלי שאני עם תינוק שבוכה וביקש את ביטוח רכבי. התחננתי, אמרתי לו, זה רכב מושכר ואני לא יודעת היכן הביטוח ואמרתי לו שהפרטים שנתתי, זה מספיק לו. נכנסתי לרכבי ונסעתי מהמקום לדרכי".

מציינת כי לא קרה דבר לרכבה ולא היה על מה לדווח. כשנשאלה אם לנהג המעורב יש את הטלפון שלה או שכלל לא לקח אותו, השיבה הנאשמת: "לא וידאתי שאכן לקח אותו, הוא לא התקשר אלי אפילו פעם אחת" - ש' 32.

טוענת כי התאונה נגרמה כתוצאה מעצירתו הפתאומית של המעורב "ואני בלמתי ישר ונכנסתי בו".

13. הנאשמת העידה להגנתה.

סיפרה כי ביום האירוע נהגה ברכב שכור עם שניים מילדיה ונכנסה לכיכר קוגל. היתה בלימה פתאומית של רכבו של המעורב, באמצע הכיכר, לא ראתה שעצר או את הפנסים, ונכנסה בו. סימנה לו לעצור בפאתי תחנת דלק המוכרת לה. המעורב הנהן בראשו. בפאתי תחנת הדלק ירדו מכלי הרכב, כאשר הנוסעת שעיימו נותרה לשבת ברכב.

שאלה לשלומה, אמר שהוא מרגיש מצוין. "הלכנו שנינו הסתובבנו סביב הרכב שלו בעיקר, אמרתי לו שאני לא רואה שום נזק ואני לא מבינה. הוא אמר יש חושך, אמר לי טוב בואי נחליף פרטים. חזרתי לרכב והסברתי לו. פתחתי את תא הכפפות ואמרתי לו שאני לא מוצאת את הרשימות כי הרכב לא שלי. הייתי גם עם תיק החתלה, ולא היה לי רישיון נהיגה שלי, לא היה לי מה להציג לו. אמרתי לו שאי אפשר גם להתקשר אלי כי הטלפון שלי היה ללא סוללה. שאתן לו את הטלפון של בעלי, שזמין בכל שעה. שיקח את ת.ז. שלי וקח את המספר של הרכב המושכר. היה לו נרתיק עם כיס של טלפון, הוא הוציא את הטלפון ואז אמרתי שירשום את המספר טלפון של בעלי, ואז הוא אומר גם אם אני רושם זה לא מספיק, הנוהל שצריך להציג גם רישיון של הרכב. אמרתי לו אבא'לה תקשיב, התינוק שלי רעב, תתקשר עכשיו לבעלי. הוא אמר לי שהוא מרחם עלי ומבין אותי, יצא לכיוון הרכב שלו, אמרתי תודה. סגרתי את הדלת. סימנתי לו ביי עם היד אותתי ולא יצאתי במהירות ולא בפזיזות, השתלבתי ונסעתי" - ע' 31.

כעבור זמן, בעלה מסר לה כי התקשר אליו חוקר משטרה בעקבות התאונה.

נכנסה לחקירה והיתה לבד ללא בעלה. "התיישבתי ואמרתי שאני לא יודעת על מה הוא מדבר. הוא אמר לי להירגע כי ברור לו המקרה, אמר שזה איזה רומני שמנסה לעשות עליך קופה. וזה ציטוט...בסוף

הביא לי פתק ואמר שאחתום שזה מה שאמרתי. חתמתי והלכתי. זה מה שהיה". טוענת כי לא הזכירו בחקירה את המילה עורך דין ובסוף החוקר הוציא מסמך מהמדפסת ואמר לה לחתום. חשבה שנחקרת כמו שקורה לכל אדם שנכנס ברכב מאחור.

הסנגור הגיש דרך הנאשמת דוח אירוע, שלא ברור מי הוציא אותו (נ/2).

הדו"ח הודפס ביום 24.7.14, ועפ"י הקשר הדברים שאמרה הנאשמת הוצא במסגרת החזרת הרכב - ע' 32, ש' 18.

בפרטי הנזק מצויין: אין דיווח. מצויין שהוא מתייחס לאירוע מיום 3.2.13 ופרטי צד ג' מופיעים פרטי רכבו ופרטיו של הנהג המעורב.

הצדדים הסכימו כי מסמך זה יוגש, ללא עורכו, ובמסגרת הכרעת הדין אקבע את משקלו של המסמך ע' 38, ש' 1-2.

העדה ציינה כי נתנה לנהג המעורב את שמה, ת.ז. שלה, שמו של בעלה ומספר הטלפון שלו וכי לא היו לה מסמכים להציג - ע' 33, ש' 11-12.

14. בחקירתה הנגדית מציינת הנאשמת כי מדובר בכיכר עם 3 נתיבים והיתה במרחק מהרכב, מאופן הבלימה של המעורב לא יכלה למנוע "את הנשיקה הקלה שננתי לו", כדבריה. שמרה מרחק ולהערכתה אורות הבלימה שלו לא עבדו. מאשרת כי לא היה עימה שום מסמך. לא תעודה רשמית ולא מסמכי הרכב. מאשרת כי הציעה למעורב את מספר ת.ז. שלה בע"פ, ואת הטלפון של בעלה כי לשלה אזלה הסוללה.

הנאשמת אישרה שלא ראתה טלפון בידו של המעורב אלא אך נרתיק לטלפון. מכחישה את מה שמסרה בהודעתה במשטרה שלא וידאתה שאכן לקח ממנה את הפרטים ומציינת כי ראתה שהנוסעת שהיתה עימו רשמה את מספר הרכב. כשנשאלה מדוע לא ציינה זאת בהודעתה במשטרה השיבה הנאשמת: "אני לא יכולה להגיד משהו בוודאות" - ע' 36, ש' 28.

לאחר שנשאלה בשנית השיבה הנאשמת בשלילה לשאלה אם ראתה שהנוסעת רושמת את הפרטים שמסרה. מאשרת שלא סיפרה אודות התאונה לבעלה, והלה ידע זאת רק לאחר שהחוקר התקשר אליו. כמו כן לא ידעה את חברת ההשכרה במעורבותה בתאונה - ע' 37, ש' 18-19.

לטענתה הרכב הוחזר לחברת ההשכרה כעבור יומיים.

15. **אלירן מימון**, בעלה של הנאשמת, העיד מטעמה ומסר כי הרכב בו נסעה הנאשמת נשכר ע"י חמו. הנאשמת זומנה דרכו לאחר שחוקר המשטרה התקשר אליו. הציג מסמך שקיבל מחברת "קל אוטו" (נ/1) אודות פוליסת הביטוח של המעורב. במסמך מצויין כי רכב צד ג' פגע ברכב המבוטח. תאור הנזק לרכב: אחורי. תאריך אירוע: 3.2.13 שעה 20:30. במסמך מצוינות תביעות קודמות מהשנים

2011-2013.

בחקירתו הנגדית אישר העד כי לא נכח בעת התאונה. לא ראה את רכבו של המעורב. טוען כי החוקר הגיע אליו משום שהנאשמת נתנה את מספר הטלפון שלו למעורב "הוא לא יכול היה להגיע לטלפון שלי אלא בדרך אחת שאשתי נתנה את הטלפון לבחור המעורב, הרכב המושכר הוא על שם חמי ולא על שמי" - ע' 28, ש' 26-28.

מאשר כי הפעם הראשונה ששמע על התאונה היתה דרך החוקר.

הנאשמת לא סיפרה לו דבר "היא חוזרת מאוחר".

טוען כי לא נגרם לרכב השכור נזק.

הרכב הוחזר לחברת ההשכרה במרץ 2014.

הנאשמת החזירה את הרכב. לאחר מכן טוען העד "חודשיים אחרי החזרתי אותו בלי נזק. ממש לא חודשיים אחרי. תיקון. 3.2 נגרמה התאונה, החזרתי את הרכב לאחר שלושה ימים" - ע' 30, ש' 18-19.

דין והכרעה

16. לאחר ששמעתי מלוא הראיות בתיק זה, האזנתי ברב קשב לעדי התביעה, לנאשמת ולבעלה, עיינתי שוב במוצגים וקראתי דפי פרוטוקול, מצאתי לקבוע אחריותה של הנאשמת לקרות התאונה, פגיעתה חזית-אחור ברכבו של המעורב, כתוצאה מאי שמירת מרחק, בניגוד למתחייב בתקנה 49(א) לתקנות התעבורה.

הנני קובע כי הנאשמת אחראית לתאונה ולנזק שנגרם לחלקו האחורי של רכב המעורב, בשים לב לגרסת המעורב והתימוכין שאני מוצא לגרסתו בת/6 ובעדותה של בעלת המוסך.

הנני קובע כי הנאשמת אחראית, בהינתן קשר סיבתי עובדתי - משפטי לחבלה של ממש בדמות שבר של זיז ספינאלי של חוליה סי 7, שנגרמה למעורב, וזאת עפ"י עדות הנהג המעורב המהיימנה עלי, עדותו של הרופא דר' וול ובשים לב לתיעוד הרפואי - ת/1.

אינני יכול לקבוע ממצא, באשר לחבלה שנגרמה לנוסעת שישבה לצד המעורב, עפ"י הראיות שהובאו בפני, בשים לב לרמת ההוכחה הנדרשת בפלילים.

בנוסף, מצאתי לזכות את הנאשמת, מחמת הספק, מעבירה על תקנה 144(א)(3), ולהרשיעה, חלף זאת, בעבירה על תקנה 145(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.

17. הנהג המעורב, מר פלדשטיין, הותיר בי רושם חיובי.

עסקינן באדם מבוגר, שהתרשמתי שלא ביקש להוסיף או להעצים מהדברים, שכל חטאו שהיה במקום ובזמן בו הנאשמת פגעה בו מאחור, בליל התאונה בכיכר קוגל, ודרש לקבל פרטים כדין.

התרשמתי שהמעורב גילה אמפתיה למצבה של הנאשמת, כשתינוקה בכה ברכב מאחור, והשעה הינה שעת ליל, יחד עם זאת, זכותו של המעורב היתה לדרוש פרטים ומסמכים כדין, ולא להסתפק במספר טלפון כזה או אחר.

המעורב סיפר כי היה לו נסיון מר בעברו, עת מאן דהוא נתן לו מספר טלפון, לאחר תאונה, והוא גם נשאר עם המספר.

המעורב הסביר כי פנה לקבלת טיפול רפואי רק כעבור 10 ימים, בשים לב שאומנם לא חש בטוב, אולם סבר שהדבר יעבור: **"...חשבתי שאולי זה יעבור, אבל הכאב באופן פוגרסיבי. אז החלטתי באופן סופי שאני חייב לטפל בעניין"** - ע' 23, ש' 26-28.

העד שלל הסטוריה של כאבי גב בשל נפילות וטען כי סבל לפני שנים מכאבים בגב תחתון **"בגב תחתון יכל להיות אבל לא למעלה"**.

העד שלל כי עצר בפתאומיות, בניגוד לגרסת הנאשמת ויש בדבריה של הנוסעת, הגב' קוזין, שישבה לצדו, משום חיזוק לעדותו.

העד שלל כי פנסי הרכב מאחור לא עבדו.

העד ציין במלוא הגינותו כי באם היה משיג את הנאשמת טלפונית נראה כי לא היתה לו סיבה לפנות למשטרה, ואף אישר לשאלת הסנגור כי יתכן והנאשמת שאלה למצבו.

התרשמתי שהעד היה נרגש במהלך האירוע, בשים לב לויכוח אודות הפרטים והמסמכים, וחששו של העד כי מדובר בעוד אירוע של "התחמקות", כפי שאירע לו בעבר, כך שבהחלט יתכן ולא חש באותו הרגע בכאב כתוצאה מהתאונה, והדבר שלח אותותיו עת חזר העד לרכבו כפי שציין.

מצאתי לקבל הסברו של העד מדוע פנה רק כעבור 10 ימים למיין ויש בעדות הרופא, דר' וול ובתעודה הרפואית ת/1 להוות תמיכה בעדותו.

באשר לפגיעה בחוליה, עובר לתאונה, העיד דר' וול, כי אינו יכול לשלול הדבר, אולם אם הדבר לא עלה באנמנזיה, אם זה לא כתוב זה נשלל:

"אני לא יכול לשלול, אבל אם לא כתוב באנמנזה, זה כנראה עבר בירור ואם זה לא כתוב זה נשלל" -

ע' 11, ש' 2-1.

בתוך כך אני מעניק משקל מועט ביותר לנ/1, ולרשימת התביעות/תאונות הקודמות המיוחסות לעד.

התיקים או התביעות לא הוצגו לעיוני, השורות הלאקוניות שבטופס לא אומרות לי דבר.

יכלה ההגנה, במידה ורצתה, לפתוח בהליך ביניים מכוח סעיף 108 לחסד"פ באשר לבירור מצבו הרפואי של העד, ביחס למחלוקת הרלווטיות, לרבות ההקשר לתאונה קודמת כזו או אחרת.

הגם שאני מקבל את גרסת העד, וכפי שקבעתי הלה הותיר בי רושם חיובי, בשים לב שלסתירות שכיוונה ההגנה למול דברים שמסר בהודעתו, איני יכול להתייחס, שכן הודעתו לא הוגשה בפני - מצאתי שלא לקבל את תיאור העד באשר "למנוסת הנאשמת".

סבור אני שיש בדברים משום פרשנות. הנאשמת הסבירה לעד כי עסקין ברכב שאינו שלה, או שמדובר ברכב שכור, ואין בידה ניירות והציעה למסור שמה ופרטיה ובתוך כך את מספר הטלפון של בעלה.

נראה כי העד הלך לרכבו ולא מצא באמצעות מה לרשום את הדברים, וכשעמד שוב על הפרטים והמסמכים, נכנסה הנאשמת לרכבה ובתוך כך נפרדה ממנו - ראו הודעתה של הנאשמת ת/5: **"התחננתי, אמרתי לו זה רכב מושכר ואני לא יודעת היכן הביטוח ואמרתי לו שהפרטים שנתתי לו, זה מספיק לו. נכנסתי לרכבי ונסעתי מהמקום לדרכי"** - ש' 16-17.

איני מקבל את גרסת הנאשמת בחקירתה החוזרת, שכביכול נפרדו כידידים - ראו ע' 37, ש' 27-28, התיאור בהודעתה **"ונסעתי מהמקום לדרכי"**, כעזיבה חד צדדית, מתאים יותר ומשתקף בראיות בשים לב לגרסת הנהג המעורב. עם זאת אין המדובר "במנוסה".

נתון זה איני מקבל בגרסת המעורב.

18. הרופא דר' וול, הותיר בי רושם חיובי, ולא מצאתי מקום לפקפק במקצועיותו. המדובר ברופא שהינו ניורוכירוג, שבדק והתרשם מהנהג המעורב, לאחר שנבדק ע"י אורטופד (הרופא האחר המצוין בתעודה). הרופא ערך את ת/1, בחלק הנוגע אליו, ואני מקבל את ממצאיו כי המעורב נפגע כאמור בחוליה סי 7, כרופא שגם התרשם מהמעורב וגם עבר על בדיקת הסי.טי.

אני דוחה את טענת ההגנה, בסיכומיה, באשר לממצאיו ובאשר להגשת התעודה באופן המנוגד לסעיף 24 לפקודת הראיות.

אכן הסעיף קובע כי תעודת רופא תערך עפ"י הטופס הקבוע בתוספת הראשונה **"או בדומה להם ככל האפשר"**. התעודה שלפני (ת/1) מציגת את פרטי ביה"ח שיב"א, מופיעים פרטי הרופא לרבות מספר רשיונו, בסופה של התעודה נרשם כי התעודה ניתנת לשם הגשתה כראיה לבית המשפט, ומופיעה ההצהרה האמורה בטופס שבתוספת.

הרופא העיד בפני, לאחר שהוזהר על ידי, כמו כל עד המעיד בבית המשפט, ואישר בתוך כך שמדובר בתעודה שהוא ערך.

גם אם התעודה איננה אחד לאחד עם האמור בתוספת הראשונה לפקודת הראיות אזי אני קובע כי מדובר בתעודה מספקת, "או בדומה להם ככל האפשר", בשים לב לשיטת משפטינו ולמעבר בדיני הראיות בישראל משאלות של קבילות לשאלות של משקל.

יש לזכור כי חו"ד או תעודה, לרוב באות חלף עדותם של רופא או מומחה, עם זאת סעיף 26

לפקודת הראיות, קובע כי אין באמור לגרוע מכוחו של בית המשפט לצוות כי מומחה או רופא יחקרו בבית המשפט. ובענייננו ההגנה אכן ביקשה את חקירת הרופא.

עוד אזכיר את סעיף 26 לחוק הפרשנות, שקובע כהאי לישנא: **"טופס שנקבע בחיקוק - סטיה קלה ממנו, שאין בה כדי לפגוע בעיקר או להטעות, אינה פוסלת את הנעשה לפיו"**.

ראו בעניין זה **ת.ת(אשקלון) 13913/03 מדינת ישראל נ' שמחוני, מיום 10.3.05** והפסיקה המובאת שם.

עוד קבע הרופא כי השינויים הניווניים בחוליות, אינם בדר"כ כתוצאה מפגיעה אלא כפועל

יוצא מהגיל - ע' 10, ש' 13.

יש לזכור בהקשר זה את הלכת ד"נ **12/63 ליאון נ' רינגר, פ"ד יח(4) 701**, בדבר קבלת הקורבן כמות שהוא, במצבו וברגישויותיו.

19. הנני דוחה את טענת ההגנה כי הנאשמת לא הועמדה על זכותה להיוועץ בעורך דין עובר לחקירתה. בעניין זה אני מקבל באופן מלא את גרסת הבוחן, מר מזרחי, שהקריא לנאשמת את החשד, לשון האזהרה ודבר זכותה להיוועץ בעורך דין, הוציא את העמוד הראשון, כפי שהפנה בעדותו בבית המשפט, החתים אותה עליו ולאחר מכן החל לחוקרה. הנאשמת חתומה על הדברים, ואף מוסרת לאחר מכן: **"אני לא צריכה עו"ד" - ת/5, ש' 2.**

20. מצאתי סתירות בגרסת הנאשמת ובינה לבין בעלה.

בהודעתה (ת/5) מציינת כי אמרה למעורב את שמה ומספר הטלפון **שלה**. בעדותה בפני מציינת שנתנה לו את מספר ת.ז. שמה, שם בעלה ומספר הטלפון של בעלה. כלל לא מזכירה את המספר שלה.

בעדותה בפני ציינה כי פנסי רכבו של המעורב לא עבדו, גרסה כבושה שלא בא זכרה קודם לכן.

מציינת בהודעתה במשטרה כי לא וידאתה כי אכן לקח המעורב את מספר הטלפון שמסרה לו - ש' 32 ואילו בעדותה בפני תיארה מצב של פתיחת תא הכפפות ברכבה, מסירת הטלפון ואף ראתה שהוציא את הטלפון שלו.

הנאשמת מוסרת כי היא אשר החזירה את הרכב לחברת ההשכרה, ואילו בעלה בעדותו בפני, ציין בחקירתו הנגדית שהוא אשר החזיר את הרכב, בתחילה מסר חודשיים לאחר האירוע ולאחר מכן תיקן ומסר כי שלושה ימים לאחר התאונה - ע' 30, ש' 18-19. בהקשר לכך הנני מעניק משקל מועט לנ/2.

גרסת הנאשמת שלא סיפרה לבעלה אודות התאונה, בשים לב שעסקין ברכב מושכר ע"ש חמו, תמוהה בעיני, במיוחד אם נתנה את מספר הטלפון של בעלה למעורב, כגרסתה.

21. יחד עם זאת, כפי שקבעתי מנסיבות האירוע, בשים לב לדין והדברים שהחליפו המעורב והנאשמת ביניהם, כשהוא נרגש וחושש "מהתחמקות", מאמין אני לנאשמת כי שאלה למצבו של המעורב, המעורב לא שולל את הדברים, ובנסיבות אלה, יתכן ולא עמדה על כך כי נפגע. משכך מתקיים ספק בעניין זה ועל כן החלטתי לזכות את הנאשמת, מחמת הספק, מעבירה על תקנה 144(א)(3) לתקנות התעבורה. חלף זאת, מצאתי להרשיעה בעבירה על תקנה 145(א) לתקנות התעבורה.

אין ספק שעפ"י מסכת העובדות והראיות, נשמרה זכותה להתגונן, כנגד תקנה זו, שהינה אחותה המקלה של תקנה 144.

תקנה 145(א) לתקנות התעבורה, קובעת כהאי לישנא:

"נוהג רכב המעורב בתאונה או בפגיעה ברכב אחר, או ברכוש אחר, שאינו רכב, הנמצא על הדרך או סמוך לה, ונגרם נזק לרכב האחר או לרכוש האמור בלבד, ימסור בו במקום לנוהג הרכב האחר או לבעל הרכוש או לממונה עליו או לשוטר שהזדמן למקום את שמו ומענו, את מספר רשיון הנהיגה שלו ואת מספר הרישום של הרכב שהוא נוהג בו ושם בעליו ומענו, וכן את מספר תעודת הביטוח ושם החברה המבטחת, ויציג לפי דרישתם את התעודות האמורות ואת רשיון הרכב וירשה להעתיק כל פרט הרשום בהם".

אין חולק, שהנאשמת היתה מעורבת בתאונת דרכים. אין חולק שהיתה מעורבת בפגיעה ברכב אחר, ואין חולק שהמעורב אמר לה שבשל החשיכה אינו רואה את הנזק.

נסיבות אלה מחייבות החלפת פרטים, כאמור בתקנה 145(א) לתקנות.

אין חולק שהנאשמת יצאה לדרכה ללא כל מסמך וללא כל תעודה רשמית, ללא רישיון נהיגה, ללא רישיון רכב וללא תעודת ביטוח, משכך בדין דרש המעורב פרטים אלה, והנאשמת עברה על הוראות התקנה.

נזכור ונזכיר גם את הוראות תקנה 9(א) לתקנות התעבורה:

"לא ינהג אדם רכב אלא אם נמצאים אתו רשיון הרכב, רשיון הנהיגה, תעודת הביטוח או כל תעודה או רשימת תנאים שניתנה על פי דין לגבי נהיגתו של אותו אדם או לגבי הרכב האמור".

ראוי כי מי שממהר, לא ינהג.

חובתו של כל נהג, עובר לכניסתו לרכב, גם אם אין המדובר ברכב שלו, לבדוק קיומה של תעודת ביטוח בתוקף, רישיון רכב בתוקף בשים לב לחובתו לנהוג ולאחוז בעת הנהיגה ברישיון נהיגה תקף.

מסירת טלפון כזה או אחר - אין בה כדי למלא אחר החובות המוטלות על נהג כאמור בתקנה 9(א) ותקנה 145(א) לתקנות התעבורה.

22. תקנה 49(א) לתקנות התעבורה, קובעת כהאי לשנא:

"לא ינהג אדם בעקבות רכב אחר אלא תוך שמירה על ריווח

המאפשר לעצור בכל עת את הרכב ולמנוע תאונה, בהתחשב

במהירות הנסיעה של שני כלי הרכב, במצב הדרך ובמצב

הראות והתנועה בה".

לאור מכלול הראיות שבפני אני קובע כי הנאשמת לא שמרה מרחק מספק, כך שתוכל לעצור בכל עת בכדי למנוע תאונה.

המדובר בתאונה מדברת חזית-אחור, בשים לב שקבלתי גרסת המעורב שפנסיו היו תקינים, ולא עצר באופן פתאומי, איני מוצא גם כל אשם תורם מבחינתו.

סוף דבר

23. מכלל הטעמים דלעיל, אני מרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, תוך שאני מזכה אותה, מחמת הספק, מהעבירה על תקנה 144 ומרשיעה חלף זאת בעבירה על תקנה 145(א) לתקנות התעבורה.

ניתנה היום, ח' שבט תשע"ה, 28 ינואר 2015, במעמד הצדדים.